

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové Řehákové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobkyně: O. V., zast. Mgr. Erikem Zemanem, advokátem se sídlem Praha 2, Slavíkova 23, proti žalovanému : Krajský úřad Středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, za účasti: 1/ K.S., zast. Mgr. Janem Válkem, advokátem se sídlem Praha 9, Ocelářská 799, 2/ Obec Úhonice se sídlem Úhonice, Na návsi 24, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.8.2009, sp. zn. SZ 100067/2009/KUSK REG/Ha, č.j. 131696/2009/KUSK,

t a k t o :

- I . Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 17.8.2009, sp. zn. SZ 100067/2009/KUSK REG/Ha, č.j. 131696/2009/KUSK, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- I I . Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 7 808,- Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Erika Zemana, advokáta.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Rudná, stavebního úřadu (dále jen stavební úřad) ze dne 8.4.2009, č.j. 524-247/1/PD/00/IN/09-W, kterým bylo zastaveno řízení o odstranění stavby rodinného domu na pozemcích parc. č. stavební 494 a parc. č. 156/15 v k.ú. Úhonice včetně přípojky elektro, žumpy a oplocení (dále jen stavba) stavebníků V.S. a K. S., a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrzeno.

Žalobkyně v podané žalobě namítala, že správní řízení bylo zastaveno, aniž byl dán důvod k zastavení podle správního řádu a aniž bylo respektováno ust. § 88 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen stavební zákon) s tím, že v daném případě, jak sám uvádí stavební úřad, stavebník nedodal stavebnímu úřadu podklady a doklady jím vyžádané ve stanovené lhůtě ani do dne podání žaloby, a tedy stavební úřad nemá jinou možnost než podle § 88 odst. 1 stavebního zákona zakončit řízení rozhodnutím, kterým nařídí odstranění stavby. Odkaz správních orgánů na kolaudační rozhodnutí je v dané věci bez právního významu, neboť při postupu podle § 88 odst. 1 stavebního zákona je nerozhodné, zda již bylo vydáno kolaudační rozhodnutí. Podstatné je, zda se jedná o stavbu postavenou bez stavebního povolení či nikoliv, přičemž tak tomu v tomto případě je. Nemohl tedy odpadnout důvod pro projednání věci, když skutečnost, že se jedná o stavbu bez stavebního povolení, stále trvá. K tomu žalobkyně připomněla, že kolaudační rozhodnutí zjišťuje, zda stavba byla provedena dle stavebního povolení a povoluje se její trvalé užívání. Toto rozhodnutí stavbu však nepovoluje, nezakládá právo na umístění a nerealizaci stavby a nevypovídá o tom, zda stavba existuje v souladu se zákonem, neboť v případě, kdy povolení stavby je shledáno nezákonným, kolaudace stavby na tomto nic nemění. Postup § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona není vázán na neexistenci kolaudačního rozhodnutí a tato řízení jsou tak mimoběžná. Kolaudační rozhodnutí není rozhodnutí, které by zcela „pokrylo“ a „zabetonovalo“ případné nezákonnosti zjištěné při jejím umístění či povolování, jak se snaží tvrdit žalovaný. Jeho tvrzení, že na již zkolaudované stavby nelze po zrušení jejich povolení aplikovat § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona vede navíc k absurdnímu závěru, že zkolaudované stavby, u nichž bylo povolení zrušeno, nelze ani odstranit ani dodatečně povolit. Tento názor je mylný a rozchází se i s běžnou praxí stavebních úřadů v ČR. Stavby (dokončené i nedokončené) nemohou zůstat nepovoleny a zároveň neodstraněny. Je nutno je postupem podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona dodatečně povolit nebo nařídít jejich odstranění. V opačném případě by též rušení povolení staveb pozbylo smysl. Nelze připustit, aby v řádném (zde v mimoodvolacím) řízení zjištěné nezákonnosti spočívající v protiprávním povolení stavby (a tedy i v její protiprávní existenci) nemohly být napraveny. Podle žalobkyně nemůže být pravdivé tvrzení, že stavba byla v době provádění realizována na základě platného povolení, neboť právě proto, že byla realizována bez stavebního povolení (i bez ostatních rozhodnutí dle stavebního zákona a dalších právních předpisů nezbytných k realizaci stavby) bylo zahájeno řízení o jejím odstranění. V případě zrušení stavebního povolení zaniká tento akt od počátku, tj. o okamžiku, kdy nabylo právní moci (Hendrych, D: Správní právo, C.H.Beck. Praha 1998). V případě staveb, u nichž je stavební povolení zrušeno je nutno nařídít jejich odstranění dle díky § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Jinými slovy na takový správní akt se hledí jakoby nebyl nikdy vydán (nezákonnost zrušeného rozhodnutí totiž nepočíná tím, že ji soud či nadřízený správní orgán zjistí, ale je již od jeho vydání existující skutečností). K tomu žalobkyně připomněla, že žalovaný jednal proti svému vlastnímu právnímu názoru vyslovenému v jeho předchozím rozhodnutí v dané věci (rozhodnutí ze dne 11.11.2008, č.j. 163374/2008/KUSK, sp. zn. SZ 121810/2008/KUSK USŘ/Ru/K-dále jen předchozí rozhodnutí žalovaného), podle kterého v případě neprokázání skutečností daných § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a nedoložení vyžádaných podkladů měl stavební úřad postupovat dle tohoto ustanovení, tj. nařídít odstranění předmětné stavby, nikoliv řízení zastavit. Tím, že se žalovaný neřídil svým vlastním předchozím rozhodnutím porušil zásadu, podle které je nutno ve stejných případech postupovat stejně. Dále žalobkyně poukázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 14.5.2008 ve věci sp.zn. 3As 11/2007. Rozhodnutí o zastavení řízení je podle žalobkyně vydáno v rozporu s ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a ust. § 30 zákona č. 71/1967

Sb., správní řád (dále jen správní řád z r. 1967) a tím, že tuto vadu neodstranil ani žalovaný, zatížil jí rozhodnutí své.

Žalobkyně žádala, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí s tím, že žalobní body jsou z větší části obsaženy v odvolání žalobkyně proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

K žalobě se vyjádřil jako osoba zúčastněná na řízení K. S. a tvrdil, že žalobkyně není ve věci aktivně legitimována, podle zúčastněné osoby je „údajným“ vlastníkem pozemku p.č. 142/4, p.č. 142/5, p.č. 143/172 a p.č. 143/173 v k.ú. Úhonice, toto však nějak neprokazuje. Dále zúčastněná osoba uvedla, že žalobkyně není vlastníkem či spoluvlastníkem žádných nemovitostí v relevantní vzdálenosti od nemovitostí, tj. i dodatečně povolované stavby, které jsou ve vlastnictví zúčastněné osoby, s těmito nesouvisí přímo ani nepřímo ani přes cestu a proto její práva nemohla být dotčena. Žalobkyni nelze vůbec považovat za účastníka řízení o odstranění stavby. Žalobkyně svou dotčenost v řízení ani netvrdí a není možno aplikovat ust. § 97 odst. 1 stavebního zákona ani ve smyslu nálezu Ústavního soudu č. 96/2000 Sb. Pokud by soud akceptoval žalobkyni jako účastníka správního řízení, respektive osobu aktivně legitimovanou k podání žaloby, jednalo by se o absurdní situaci, neboť je vlastníkem nemovitostí vzdálených stovky metrů od dotčených nemovitostí a tento stav by znamenal naprosté ochromení průběhu všech stavebních či obdobných řízení a byl by neudržitelný. Nedostatek aktivní legitimace žalobce nemůže zhojit ani skutečnost, že s ní stavební úřad v předmětném řízení v rozporu se zákonem jako s účastníkem řízení jednal. Jeho postup je v evidentním rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů. Zúčastněná osoba žádala, aby soud žalobu odmítl.

Soud o věci jednal bez nařízení ústního jednání postupem podle ust. § 51 s.ř.s., neboť účastníci takový postup akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona v rozhodném znění stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.

Podle ust. § 81 odst. 1 téhož zákona v kolaudačním řízení stavební úřad zejména zkoumá, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve

stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat veřejné zájmy, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení.

Podle ust. § 30 správního řádu správní orgán zastaví řízení, vzal-li účastník návrh na jeho zahájení zpět a souhlasí-li s tím ostatní účastníci řízení, nebo odpadl-li důvod řízení zahájeného z podnětu správního orgánu.

Podle ust. § 97 odst. 1 stavebního zákona účastníky řízení podle § 85 až 96 jsou osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně sousedních pozemků a staveb na nich, a jejichž práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny, a dále osoby, které na návrh stavebníka budou odborně vést realizaci stavby nebo vykonávat odborný dozor (§ 44 odst. 2 a 3).

Podle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Soud předně uvádí k vyjádření osoby zúčastněné na řízení, že žalobkyně je k podání žaloby proti žalobou napadenému rozhodnutí aktivně legitimována ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s., neboť byla účastníkem řízení o odstranění stavby ve smyslu § 97 odst. 1 stavebního zákona jsou i osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich a jejichž práva právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny, přičemž z rozhodnutí Ústavního soudu Pl.ÚS19/99 již nadále nelze za souseda považovat pouze tzv. mezujícího souseda, ale též osobu, která očividně může být rozhodnutím vydávaným ve stavebním řízení dotčena ve svých právech a to v i právech ústavně chráněných, jako je právo na pokojné užívání majetku, případně právo vlastnické. Z obsahu spisového materiálu je patrné, že správní orgány obou stupňů žalobkyni za takovou osobu považovaly a tvrzení zúčastněné osoby o tom, že žalobkyně není dotčena na svých právech, zejména proto, že její nemovitosti jsou vzdáleny stovky metrů od nemovitosti, jež je předmětem řízení v projednávané věci, nemohlo být tímto jeho tvrzení zpochybněno a nevyplývá ani z jí přiložené části katastrální mapy s měřítkem 130 m, neboť samotná vzdálenost, bez přihlédnutí k dalším okolnostem, není pro posouzení účastenství ve stavebním řízení, respektive v řízení v nyní projednávané věci rozhodující.

Žalobkyně předně namítala, že nebyl dán důvod k zastavení řízení podle § 88 odst. 1 stavebního zákona postupem podle § 30 správního řádu, neboť důvod pro projednání věci, i tedy, že se jedná o stavbu bez stavebního povolení, stále trvá.

K tomu z obsahu spisového materiálu a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i vyjádření podaných k žalobě, vyplynulo, že rozhodnutím ze dne 18.9.2000, č.j. 524-247/1/PD/00/In, byla dodatečně povolena stavba rodinného domu čp. 318 původně na pozemku p.č. 156/15 v k.ú. Úhonice. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 2.10 č.j. 524-247/1/K1/00/In byla stavba rodinného domu povolena podle § 81 stavebního zákona k užívání.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 16.6.2003, č.j. ÚŠŘ/3223c/03/K žalovaný v mimoodvolacím řízení shora citované rozhodnutí o dodatečném povolení stavby stavebního úřadu zrušil podle § 65 správního řádu z vlastního podnětu s tím, že sám stavební úřad

konstatoval, že předmětná stavba není v souladu s územním plánem obce Úhonice, přesto tuto stavbu dodatečně povolil. Podle žalovaného se jednalo o hrubé porušení ustanovení stanovené stavebním zákonem. Toto rozhodnutí žalovaného vydané v mimoodvolacím řízení bylo posléze potvrzeno rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 15.1.2004, č.j. 26378/03-63/2349.

Rozhodnutím ze dne 11.11.2008, č.j. 163374/2008/kusk žalovaný k odvolání Veroniky a K. S. (dále též stavebníci) a žalobkyně zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 8.1.2008, č.j. 524-247/1/PD/00/In (07-k), kterým bylo zastaveno řízení o dodatečném povolení předmětné stavby stavebníků. V odůvodnění žalovaný uvedl, že toto řízení zahájené na základě žádosti ze dne 31.10.2006 (pozn. žádost stavebníků k provedení nového řízení na vydání nového rozhodnutí o dodatečném povolení předmětné stavby) nijak procesně nesouvisí s řízením zahájeným v roce 2001 (pozn. správně má být uvedeno v roce 2000) tzn., že se povede podle příslušných ustanovení zákona č. 500/2004 Sb. správní řád v platném znění (dále jen správní řád z roku 2004) a příslušných ustanovení stavebního zákona v platném znění. Stavební úřad v řízení zastavil podle § 30 správního řádu z roku 1976. Tím pochybil, neboť řízení lze zastavit pouze tehdy, pokud vzal účastník řízení návrh na jeho zahájení zpět a souhlasí-li s tím ostatní účastníci řízení nebo odpadl-li důvod řízení zahájeného z podnětu správního orgánu, což není případ tohoto řízení. Stavební úřad je povinen každou věc projednat a ve věci rozhodnout. Pokud stavebník neprokáže a nedoloží, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecně technickými požadavky na výstavbu a zájmy chráněnými zvláštními předpisy, jestliže nepředloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem, nařídí odstranění stavby (§ 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona). Dále se žalovaný vyjádřil k účastenství ve správním řízení a uložil stavebnímu úřadu stanovit okruh účastníků řízení v souladu s § 27 správního řádu, respektive § 97 odst. 1 stavebního zákona. Dále zdůraznil, že prokazovat, že stavbu lze dodatečně povolit je povinen žadatel (§ 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona). Poukázal na to, že předchozí rozhodnutí bylo zrušeno, protože rozestavěná stavba na pozemku č. 156/13 v k.ú. Úhonice byla v rozporu se schváleným územním plánem obce Úhonice, přičemž podle informací žalovaného je stavba na tomto pozemku součástí pěti rodinných domů na západním okraji lokality Na Kbely, která je zakreslena jako současně zastavěné území obce Úhonice, ale žádnou změnou územního plánu nebylo změněno funkční využití tohoto území stanovené a schválené v územně plánovací dokumentaci obce Úhonice v dubnu 1997 a podle které je tato plocha nezastavitelná. Pokud stavebnímu úřadu stavebníci nepředloží jiné pravdivé důkazy, nelze tuto skutečnost ze strany stavebníků zpochybňovat nějakými logickými domněnkami. Pokud důkazy nebudou předloženy v jím stanovené lhůtě, stavební úřad musí rozhodnout v souladu s § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

Rozhodnutím ze dne 8.4.2009, č.j. 524-247/1/PD/00/In/09-w, tedy prvoinstančním rozhodnutím v nyní projednávané věci, stavební úřad zastavil řízení o odstranění stavby podle § 30 správního řádu z roku 1967. V odůvodnění rozhodnutí popsal skutkový stav a zejména zjištění, že stavebník prohlásil, že disponuje pravomocným kolaudačním rozhodnutím a pravomocným rozhodnutím o přidělení čísla popisného a jednal v dobré víře v presumpci správnosti pravomocných správních rozhodnutí. Ačkoliv podle původního územního plánu obce Úhonice, který byl schválen 21.4.1997, území, na kterém se uvedené parcely nacházejí, bylo označeno jako území s ornou půdou, tedy území nezastavitelné, a stavba zahájená a prováděná na parc. č. 156/15, nyní oddělená č. parc. st. 494, byla prováděna v rozporu s veřejným zájmem (v rozporu s územně plánovací dokumentací – územním plánem obce Úhonice platným v době vydání původního rozhodnutí o dodatečném povolení stavby), bylo vydáno v mezidobí kolaudační rozhodnutí, které je od 3.10.2000 v právní moci a nelze jej již přezkoumat v zákonné lhůtě cestou přezkumného řízení ani cestou obnovy řízení podle

příslušných ustanovení správního řádu z roku 2004. Stavebnímu úřadu tedy nezbývalo než řízení o odstranění stavby zastavit, protože důvod pro projednání odpadl. Dále dodal, že převzal okruh účastníků původního řízení o odstranění stavby a doplnil o další označené účastníky. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém vnesla námitky obdobně jako v podané žalobě. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, jímž její odvolání zamítl, prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí po shrnutí skutkového stavu upřesnil ust. § 190 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen stavební zákon z roku 2006), tak, že správně má být uvedeno ust. § 190 odst. 3 s tím, že tuto nesprávnost nepovažuje za natolik závažnou, aby zakládala důvod pro zrušení prvoinstančního rozhodnutí. V ostatním se ztotožnil s právními závěry stavebního úřadu, který rozhodoval v souladu s ust. § 179 odst. 1 správního řádu z roku 2004 ve spojení s ust. § 30 správního řádu z roku 1971 a přisvědčil tomu, že pokud stavebník disponuje pravomocným kolaudačním rozhodnutím, které již není přezkoumatelné, je třeba řízení zastavit, neboť důvod odpadl. Konstatoval, že po provedení kolaudačního řízení zakončeném vydáním kolaudačního rozhodnutí na předmětnou stavbu, které nabylo právní moci a v současné době je již nepřezkoumatelné byl následně proveden se všemi příslušnými podklady a doklady zápis stavby do katastrálního operátu, z čehož je patrné, že stavba byla v době provádění realizována na základě platného povolení, byla stavebně technicky dokončena řádně a v souladu s předpisy; tuto skutečnost stavební úřad ověřil v kolaudačním řízení. K námitkám žalobkyně a připomínkám stavebníků konstatoval, že se týkají řízení o odstranění stavby věcně a obsahově, naproti tomu v případě prvoinstančního rozhodnutí se nejedná o nařízení odstranění stavby či o její povolení, neboť předmětem tohoto rozhodnutí stavebního úřadu je zastavení vedeného řízení. Z těchto důvodů se žalovaný k těmto odvolacím námitkám detailně nevyjadřoval.

Soud považuje žalobní námitku za důvodnou. Je tomu tak proto, že žalovaný po provedeném odvolacím řízení nenapravil nezákonnost, které se dopustil stavební úřad ve svém rozhodnutí o zastavení řízení, které bylo vedeno podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976 a zastavil jej podle § 30 správního řádu z roku 1971, protože důvod řízení odpadl. Tento důvod podle shodného názoru stavebního úřadu a žalovaného spočíval v tom, že byť bylo dodatečné stavební povolení posléze zrušeno v mimoodvolacím řízení, bylo před jeho zrušením vydáno kolaudační rozhodnutí, které již nelze přezkoumat ani cestou přezkumného řízení ani cestou obnovy řízení podle správního řádu z roku 2004. Takový závěr je v rozporu s podstatou ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976, již je uvedení právního a skutečného stavu do souladu a to buď nařízením odstraněním nepovolené stavby nebo vydáním dodatečného povolení stavby (SJS 8As 42/2007-110), přičemž pouhým uplynutím času nemůže být nepovolená stavba zlegalizována a zůstává nepovolená tak dlouho, dokud nebyla stavebním úřadem dodatečně povolena nebo dokud nebyla odstraněna. Stavební úřad neztrácí uplynutím času oprávnění a povinnost takovou stavbu projednat v řízení o odstranění podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona (SJS 31Ca 250/97). Shora citované ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) tak klade stavebnímu úřadu povinnost, aby v případě stavby postavené bez stavebního povolení nařídil vlastníku stavby její odstranění. Této povinnosti nemusí správní orgán dostát, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecně technickými požadavky na výstavu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu, jako v žádosti o stavební povolení. V projednávané věci bylo dodatečně vydané stavební povolení v řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976 následně zrušeno v mimoodvolacím řízení zejména z toho důvodu, že stavba byla v rozporu s územním plánem. Na tom nic nemůže změnit, že před vydáním rozhodnutí

v mimoodvolacím řízení, tj. před zrušením dodatečně vydaného povolení stavby, bylo povoleno užívání stavby kolaudačním rozhodnutím z 2.10.2000, které nabylo právní moci. Nelze totiž ohlédnout od toho, že v kolaudačním řízení ve smyslu § 81 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 stavební úřad zejména zkoumal, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení. Dále zkoumal, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat veřejné zájmy, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení. Kolaudační rozhodnutí tak ověřovalo soulad stavby se stavebním povolením, které bylo následně zrušeno a tento stav trval v době rozhodování správních orgánů obou stupňů v nyní projednávané věci. Nelze tak postupovat podle ust. § 30 správního řádu z roku 1971 a řízení zastavit s tím, že důvod řízení zahájeného ex officio odpadl. Stavební zákon z roku 1976 ve svém ust. § 88 odst. 1 písm. b) totiž předpokládá pouze dva způsoby řešení situace, kdy je stavba postavena bez stavebního povolení a sice, že buď stavebník prokáže splnění podmínek daných ve větě druhé ust. § 88 odst. 1 písm. b) nebo nařídí stavbu odstranit. Opodstatněný je poukaz žalobkyně na rozhodnutí NSS ve věci sp. zn. 3As 11/2007, ze kterého vyplývá, že řízení o odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976 je navázáno na stavební řízení, resp. stavební povolení, tudíž existence kolaudačního rozhodnutí je pro zjišťování splnění podmínek řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) citovaného zákona právně bezvýznamná. Pro nařízení odstranění stavby je rozhodné, zda jsou splněny toliko podmínky výslovně stanovené v tomto ustanovení. Sama existence kolaudačního rozhodnutí, byť i pravomocného, nebrání tak postupu stavebního úřadu v řízení o nařízení odstranění stavby podle § 88 odst. 1 stavebního zákona.

Za důvodnou soud považuje i druhou námitku žalobkyně na nestejné rozhodování správního orgánu v obdobných věcech, tj. rozpor se základními zásadami správního řízení. Žalovaný skutečně předchozím rozhodnutím ze dne 11.11.2008 předchází prvoinstanční rozhodnutí stavebního úřadu o zastavení řízení podle § 30 správního řádu z roku 1971 zrušil a vedl jej k rozhodnutí v souladu s ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. V žalobou napadeném rozhodnutím však rozhodl jinak a stejný postup stavebního úřadu, tj. zastavení řízení podle § 30 správního řádu z roku 1971, potvrdil.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, proto soud postupem podle ust. § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. pro nezákonnost žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně byla ve věci plně úspěšná, soud jí proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které jsou v tomto případě tvořeny náklady na zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč a náklady za právní zastoupení a to 2 hlavní úkony po 2 100 Kč (§ 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/2006 Sb. ve spojení s § 7, § 9 odst. 1, 3 písm. f) v rozhodném znění), 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky) a DPH ve výši 1 008 Kč, tedy celkem 7 808 Kč.

Výrok o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť soud neshledal důvody proto, aby osobě zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení přiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. března 2013

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.